

Arrest

nr. 174 830 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 26 januari 2016 België binnen en vraagt op 27 januari 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat aan de verzoekster door de Portugese autoriteiten op 5 november 2015 een visum type C (kort verblijf) werd afgegeven. Op 25 februari 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Portugese overheden die op 7 april 2016 in toepassing van artikel 12, tweede of derde lid, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 26 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

België te niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene en haar drie minderjarige kinderen vroegen op 27.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde een identiteitskaart van Angola met nummer (...), afgegeven op 29.07.2011 en geldig tot 28.07.2021, voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 12.11.2015 een visum aanvraag bij de Portugese consulaire diensten in Luanda (Angola) en dat het visum werd verstrekt (hit AFIS VIS).

De betrokkene werd gehoord op 15.02.2016 en verklaarde dat ze in 2000 asiel vroeg in Nederland. Deze aanvraag werd afgewezen en de betrokkene keerde in 2004 of 2005 vrijwillig terug naar haar land van herkomst. De betrokkene stelde dat ze op 25.01.2016 vanuit Angola via Marokko naar Portugal vloog met haar eigen paspoort, dat was voorzien van "een visum voor Portugal". Op 25.01.2016 reisde de betrokkene vanuit Portugal met de bus -meteen door naar België, waar ze naar eigen zeggen op 26.01.2016 aankwam. Haar paspoort heeft ze naar eigen zeggen niet meer, ze verloor het op een bus in België.

Op 25.02.2016 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Portugese instanties, die op 07.04.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van 604/2013.

De betrokkene stelde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat de Belgische ziekenhuizen en medici volgens de betrokkene goed zijn en ze in België een medische behandeling wil ondergaan. Ze uitte verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Portugese instanties omdat ze in België een behandeling wil ondergaan en de Belgische ziekenhuizen en medici beter zijn dan de Portugese.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Middels een tussenkomst van haar advocaat dd. 14.04.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. Volgens de betrokkene is het risico dat een overdracht aan Portugal een schending van artikel van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt reëel. De betrokkene voert aan dat Portugal de aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen in verband met de opvangvoorzieningen en systematische tekortkomingen kent inzake de asielprocedure en de opvangmodaliteiten. Verder stelt ze dat ze Portugal niet kent. De betrokkene verwijst naar en citeert uit onder meer het verslag van Amnesty International (AI) 2015/16, het verslag van het US State Department 2015 en het UN Committee on the Rights of the Child, geen datum.

Hieromtrent wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ts uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Portugal stemde in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en haar kinderen met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien ze dat wenst en ze in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en kennis van zaken zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betreffende het argument van de betrokkene dat ze in België een medische behandeling wil ondergaan herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegd ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker is uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betreffende het argument dat de Belgische ziekenhuizen en medici beter zijn dan de Portugese merken we op dat dit een overtuiging van de betrokkene betreft. De betrokkene voert geen elementen aan die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen.

Betreffende de in het schrijven dd. 14.04.2016 aangevoerde stelling dat Portugal de aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen in verband met de opvangvoorzieningen en systematische tekortkomingen kent inzake de asielprocedure en de opvangmodaliteiten benadrukken we dat de betrokkene ook hier geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. De citaten uit het verslag van AI betreffende het feit dat Portugal nog maar enkele personen van Griekenland en Italië overnam in het kader van de "Relocatie-akkoorden" en het opvangcentrum in Lissabon overbevolkt zou zijn volgens ons onvoldoende om te kunnen spreken van een structureel falen op het vlak van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, waardoor in het geval van Portugal niet meer zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betreffende het citaat uit het verslag van het US State Departement, waarin wordt vermeld dat personen, die een verzoek voor internationale bescherming indienden aan de grens, vaak in detentie worden gehouden benadrukken we dat het in dit citaat gaat over personen die een verzoek voor internationale bescherming indienden aan de grens. De betrokkene verkeert niet in dat geval.

Algemeen zijn we van oordeel dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt

betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde tijdens het verhoor dat ze zware hartproblemen kent. Ze maakte geen gewag van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. Betreffende deze vermeende problemen benadrukken we dat dat deze tot heden niet werden geattesteerd. Verder wijzen we er op dat met geen woord wordt gerept over deze vermeende medische problematiek in de tussenkomst dd. 14.04.2016. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene en haar kinderen in Portugal in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming de nodige zorgen zullen verkrijgen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat eventuele in België aangevatte behandelingen in Portugal niet kunnen worden verder gezet.

De betrokkene is in België met drie van haar vier kinderen. Ze zijn alle drie minderjarig. Een in 1996 geboren zoon van de betrokkene verblijft volgens de betrokkene in Angola. Met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12) zijn we van de overtuiging dat de situatie van asielzoekers en voornamelijk die van gezinnen met jonge kinderen in Italië waarop de uitspraak van het EHRM betrekking heeft, niet zomaar kan worden getransponeerd naar de situatie in Portugal. Portugal kent geen hoge instroom van asielzoekers, zoals Italië die kende. Portugal was in 2015 goed voor 24 asielzoekers per miljoen inwoners terwijl het EU-gemiddelde 420 is.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene en haar kinderen op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concreets en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene en haar kinderen in Portugal zullen worden opgevangen. De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar kinderen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 804/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Portugese instanties.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aangezien het passend is dat België het verzoek van Mevrouw N. P. N. (...) om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Portugal, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat Mevrouw N. P. N. (...) als zwangere-asielzoekster in het kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Portugal systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Uit verschillende, betrouwbare en actuele bronnen kan inderdaad vastgesteld worden dat Portugal geen specifieke opvangvoorzieningen heeft voor zwangere vrouwen;

Het past te benadrukken dat de situatie van de ontvangswijze in Portugal globaal gezien betreurenswaardig is. Ontelbare rapporten vermelden inderdaad het hoge risico op onmenselijke en vernederende behandelingen van asielzoekers in Portugal, omdat er in dit land systematische tekortkomingen zijn aan de asielprocedure en de opvangmodaliteiten.

Dat men kon lezen in een rapport van Amnesty International dat:

"Refugees and asylum-seekers

Only 39 of the 44 refugees previously selected for resettlement in Portugal in 2014, and none of those selected for resettlement in 2015, had arrived in the country by the end of the year. Portugal further committed to receive 4,574 asylum-seekers to be relocated from Italy and Greece under the EU relocation programme within the following two years. However, only 24 people had been relocated by the end of the year.

According to the Portuguese Refugee Council, the reception centre for refugees in the capital Lisbon remained overcrowded."

(Amnesty International: Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Portugal, 24 February 2016 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net))

http://www.ecoi.net/local_link/319773/445143_en.html (accessed 14 April 2016))

Dat de US Department of State aangeeft in Juni 2015 dat:

" Other problems included the incarceration of juveniles with adults and pretrial detainees with convicted criminals, denial of legal counsel and family contact to detainees, disregard of detainees' rights by the Judiciary Police, lengthy pretrial detention, detention of asylum seekers, a growing gap between pay to men and women, the practice of female genital mutilation and cutting (FGM/C) in the Guinea-Bissauan community, societal discrimination and exclusion against Roma, a number of essential economic factors to hinder labor organizing, and trafficking in persons for sexual exploitation and forced labor. [...]

Refugee Abuse: Authorities reportedly kept in detention asylum seekers who submitted their applications for international protection at border points. If asylum seekers appealed a negative decision, they could remain in detention for up to 60 days, and no alternatives existed." (US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2014 - Portugal, 25 June 2015 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net))http://www.ecoi.net/local_link/306401/429784_en.html (accessed 14 April 2016);

Dat de UN Committee on the Rights of the Child aangeeft dat:

"Portugal:

The Committee expresses concerns about 'reports of lengthy and inadequate procedures regarding unaccompanied children, poor interviewing techniques, ... and insufficient training and capacity-building of all stakeholders involved in the asylum application process'. Also criticised is 'the quality of reception centre conditions such as overcrowding'. (zie: <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/un-committee-rights-child-publishes-concluding-observations-germany-portugal-and-russia>).

Ook moet onderstreept worden dat mijn cliënte zwanger is en met drie jonge kinderen haar land gevlucht is.

Een terugkeer naar Portugal, land die zij absoluut niet kent, zou dramatische gevolgen hebben voor mijn cliënte en haar kinderen die voor het eerst sinds hun vertrek uit Angola zich weer veilig voelen.

Het lijkt mij onbetwistbaar dat de opvangvoorzieningen in Portugal mensonwaardig zijn.

Gelet op deze ontwikkelingen, verzoek ik U een bijzondere aandacht te willen besteden aan de asielaanvraag van Mevrouw N. P. N. (...) en België bevoegd te verklaren in deze zaak.

*Voor het overige bepaalt het nieuwe artikel 3.2 van de Verordening Dublin III:
“(…)”*

Deze bepaling weerspiegelt de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (N.S., C-411/10) volgens de welke:

«80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. [...]

83. De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. [...]

86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.»

In hetzelfde arrest bevestigt het EHvJ dat het tevens aan de asielinstanties behoort om informatie te verzamelen omtrent het asielbeleid in de andere landen van de EU.

« 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. »

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekster om in Portugal blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van verzoekster om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;

Dat de hierboven vermelde artikelen en rapporten aangeven dat de opvangvoorzieningen in Portugal menonwaardig zijn;

Dat het past bestreden beslissing te vernietigen;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 17 van de Dublin III-Verordening ;*
- artikel 3 EVRM ;*
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- het voorzichtigheidsbeginsel ;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.*

Verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden nu er een reëel risico zou bestaan, in geval van verwijdering naar Portugal, van een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij zou als zwangere asielzoekster behoren tot een kwetsbare groep die in Portugal systematisch blootgesteld zou worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Verder zouden de opvangvoorzieningen in Portugal menonwaardig zijn en er zouden geen specifieke opvangvoorzieningen zijn voor zwangere vrouwen.

Verzoekende partij wijst hiervoor naar de inhoud van volgende documenten:

- rapport van Amnesty International, "The state of the World's Human Rights - Portugal", dd. 24.02.2016;*
- rapport van de US Department of State, "Country Report on Human Rights practices 2014-Portugal", dd. 25.06.2015 ;*
- bericht van de UN Committee on the Rights of the Child ;*
- arrest van het Europees Hof van Justitie (N.S., C-411/10).*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

De verzoekende partij beperkt zich haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

De verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met de door haar geciteerde (negatieve) internationale rapporten en arresten van het Hof van Justitie.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Portugal.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Portugal, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Portugal het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op opvangmogelijkheden. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Portugal, te maken had met het feit dat zij had vernomen dat de Belgische ziekenhuizen en medici goed zijn en beter zouden zijn dan in Portugal. Ze zou last hebben van hartproblemen en wil deze in België laten behandelen; om die reden zou zij naar België zijn gekomen om haar te laten behandelen.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Portugal.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: "Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere verklaring: "Ja, ik wil mijn aanvraag hier behandeld zien. Dit omwille van het feit dat ik zware medische (hart)problemen ken en mij hier wil laten behandelen. De doktoren, medici en ziekenhuizen zijn beter hier dan in Portugal."

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Portugal slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Portugal geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Portugal haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen en rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Portugal. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Geheel terecht motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in verband met het aangehaalde arrest van het Europees Hof van Justitie als volgt:

"Hieromtrent wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Portugal stemde in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en haar kinderen met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien ze dat wenst en ze in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en kennis van zaken zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betreffende het argument van de betrokkene dat ze in België een medische behandeling wil ondergaan herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker is uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betreffende het argument dat de Belgische ziekenhuizen en medici beter zijn dan de Portugese merken we op dat dit een overtuiging van de betrokkene betreft. De betrokkene voert geen elementen aan die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen."

Wat betreft de mededeling van de UN Committee on the Rights of the Child, dd. 14.04.2016 motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als volgt:

"Betreffende de in het schrijven dd. 14.04.2016 aangevoerde stelling dat Portugal de aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen in verband met de opvangvoorzieningen en systematische tekortkomingen kent inzake de asielprocedure en de opvangmodaliteiten benadrukken we dat de betrokkene ook hier geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen."

Betreffende de rapporten van Amnesty International en het US State Department motiveerde de gemachtigde als volgt:

"De citaten uit het verslag van AI betreffende het feit dat Portugal nog maar enkele personen van Griekenland en Italië overnam in het kader van de "Relocatie-akkoorden " en het opvangcentrum in Lissabon overbevolkt zou zijn volgens ons onvoldoende om te kunnen spreken van een structureel falen op het vlak van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, waardoor in het geval van Portugal niet meer zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betreffende het citaat uit het verslag van het US State Department waarin wordt vermeld dat personen, die een verzoek voor internationale bescherming indienden aan de grens, vaak in detentie worden gehouden benadrukken we dat het in dit citaat gaat over personen die een verzoek voor internationale bescherming indienden aan de grens. De betrokkene verkeert niet in dat geval."

Verzoekende partij doet op geen enkele wijze afbreuk aan de voorgaande overwegingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Zij gaat hier zelfs niet op in. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter herhalen van dezelfde citaten, zonder aan te tonen waarom de motivering van de gemachtigde betreffende deze rapporten verkeerd of gebrekkig zou zijn.

Verder houdt verzoekende partij voor dat zij zwanger is, en er geen specifieke opvangvoorzieningen zouden zijn in Portugal voor zwangere vrouwen. Verweerder laat vooreerst gelden dat de zwangerschap van verzoekende partij niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met het medisch attest dat wijst op een zwangerschap, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509,29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien maakt verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk dat er een mensonwaardige behandeling van zwangere asielzoeksters is in Portugal of dat zij specifieke opvangvoorzieningen zou behoeven wegens haar zwangerschap.

Het louter verwijzen naar "verschillende, betrouwbare en actuele bronnen " waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in Portugal geen specifieke opvangvoorzieningen zouden zijn voor zwangere vrouwen, is alleszins niet voldoende om te kunnen besluiten dat verzoekende partij, als zwangere asielzoekster, blootgesteld zou worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij legt hier immers geen enkel stuk of document van voor. Geen enkel van de door haar aangehaalde rapporten heeft betrekking op de situatie van zwangere vrouwen, en deze rapporten tonen a fortiori niet aan dat een zwangere vrouw het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Portugal. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Portugal dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Er kan aldus geenszins een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden. Terwijl er bijgevolg ook geen schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening kan worden weerhouden:

"Aangaande de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening moet de Raad vaststellen dat verzoeker zich in diens middel niet de moeite getroost uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling van de verordening schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel in principe onontvankelijk wordt aangevoerd.

Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III Verordening kan de Raad voor de volledigheid stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. /België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S.J Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, §2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin III Verordening. Artikel 3, §2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de

criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17, § 1 van de Dublin III Verordening luidt als volgt: (...) [...]"

Zoals supra uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Hongarije in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 Dublin-III- verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, §2, 2e en 3e lid." (RvV nr. 135 895 van 7 januari 2015)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekster nalaat hieromtrent verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12(2) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Portugal, op de door de verzoekster (tijdens haar Dublinverhoor en in een schrijven van 14 april 2016) aangevoerde elementen, op de algemene situatie in Portugal en op de specifieke situatie van de verzoekster. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 17 van de Dublin III-verordening.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekster zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (cf. EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Ten slotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij als zwangere asielzoekster in het kader van de Dublin III-verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Portugal systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij werpt op dat “(u)it verschillende, betrouwbare en actuele bronnen (...) inderdaad vastgesteld (kan) worden dat Portugal geen specifieke opvangvoorzieningen heeft voor zwangere vrouwen”. Vooreerst moet er op

worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekster het bestuur op de hoogte heeft gesteld van haar zwangerschap, terwijl haar tijdens een interview van 15 februari 2016 werd gevraagd naar haar gezondheidstoestand en haar redenen waarom zij precies in België een asielaanvraag wilt indienen en zij op 14 april 2016 via haar raadvrouw een schrijven aan de verwerende partij heeft gericht met een argumentatie waarom zij meent dat haar aanvraag om internationale bescherming door België moet worden behandeld. Bijgevolg kon op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen rekening worden gehouden met haar zwangerschap. Bovendien laat de verzoekster na te specificeren uit welke rapporten zou mogen blijken dat er zich in Portugal systematische problemen stellen qua opvang voor zwangere asielzoeksters. Dit kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de door haar geciteerde (fragmenten uit de) rapporten “AI - Amnesty International: Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Portugal, 24 February 2016”, “USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2014 - Portugal, 25 June 2015” en “UN Committee on the Rights of the Child publishes Concluding Observations on Germany, Portugal and Russia”.

De verzoekster verwijst naar de hierboven aangehaalde rapporten om onmenselijke en vernederende behandelingen van asielzoekers in Portugal aan te tonen omwille van de systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangmodaliteiten. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Betreffende de in het schrijven dd. 14.04.2016 aangevoerde stelling dat Portugal de aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen in verband met de opvangvoorzieningen en systematische tekortkomingen kent inzake de asielprocedure en de opvangmodaliteiten benadrukken we dat de betrokkene ook hier geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. De citaten uit het verslag van AI betreffende het feit dat Portugal nog maar enkele personen van Griekenland en Italië overnam in het kader van de “Relocatie-akkoorden” en het opvangcentrum in Lissabon overbevolkt zou zijn volgens ons onvoldoende om te kunnen spreken van een structureel falen op het vlak van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, waardoor in het geval van Portugal niet meer zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Betreffende het citaat uit het verslag van het US State Departement, waarin wordt vermeld dat personen, die een verzoek voor internationale bescherming indienden aan de grens, vaak in detentie worden gehouden benadrukken we dat het in dit citaat gaat over personen die een verzoek voor internationale bescherming indienden aan de grens. De betrokkene verkeert niet in dat geval.”*. Door zich met haar betoog te beperken tot een herhaling van de door haar per faxbericht van 14 april 2016 naar voren gebrachte argumenten, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, toont de verzoekster niet aan dat de opvangvoorzieningen in Portugal heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de door de verzoekster geciteerde rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Portugal naar voren. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar aangebrachte elementen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.3.3.2. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich

bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17, § 1, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Portugal in het algemeen zou moeten stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van de verzoekster te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *"er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013"*.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten.

De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN